

[Miljøministeren]

Jeg mener principielt, at det er afgørende nødvendigt, at der sker en forenkling. Ser vi f.eks. på klage reglerne, er det min opfattelse, at én klageinstans i almindelighed må være tilstrækkeligt til at sikre, at borgerne får korrekte afgørelser.

Også på andre områder er der efter min opfattelse mulighed for uden at svække miljø- og naturbeskyttelsen at gennemføre forenklinger, der dels muliggør en mere smidig administration, dels betyder, at ressourcerne i det offentlige kan koncentrereres om de tungere problemer, som vi jo har nok af. Ressourcerne skal naturligvis bruges, så vi får mest miljø for pengene, og hvorfor have overflødige regler eller regulere det samme problem i to forskellige regelsæt?

Der har i de tidligere forhandlinger været rejst det spørgsmål, om lovpakken er god nok til at håndtere de fremtidige problemer som følge af EF's indre marked. Min forgænger lovede at sende udvalget et notat, der nærmere belyser dette spørgsmål, og dette notat bliver naturligvis fremsendt til udvalget.

Der har også været diskussion om antallet af bemyndigelsesbestemmelser. SF opererer med, konstaterer jeg, mindst lige så mange af den slags. Jeg vil gerne her i dag komme diskussionen i forkøbet og foreslå, at ministeren én gang årligt over for udvalget redegør for den gennemførte og påtænkte anvendelse af bemyndigelsesbestemmelserne.

Som jeg nævnte før, har SF i sine lovforslag medtaget en del grundsynspunkter fra regeringens pakke – og tak for det. Det gælder ikke mindst indsatsen for renere teknologi og affaldsområderne, hvor regeringen imidlertid går længere end SF. Jeg har også med glæde noteret mig, at der er enighed om den forudsatte listeslankning og kravet om godkendelse af gamle virksomheder.

Det kniber mere med SF's accept af de forslag til nytænkning, som også ligger i regeringens lovforslag. Jeg tænker her bl.a. på hjemmelen til at indgå miljøaftaler, indførelse af en miljømærkeordning, frivillige konsulentordninger og indførelse af bortskaffelsesgebyrer.

Baggrunden for disse forslag er, at det ikke er nok blot at regulere ved påbud, forbud og vilkår. Det er væsentligt, at der skabes et incitament og en forståelse i befolkningen, i virksomhederne, ja, i alle dele af samfundslivet, som yderligere kan medvirke til, at der handles miljørigtigt.

Man kan arbejde på at skabe accept om de nødvendige initiativer ved vejledning og rådgivning, ved synliggørelse af omkostningerne og ved i et vist omfang at overlade ansvaret for, hvorledes nogle mål føres ud i livet, til dem, der skal gennemføre dem. Kort sagt: at få medspillere i miljø sagen i stedet for modspillere.

Jeg synes, der efterhånden er stor forståelse i landbruget og i erhvervslivet for nødvendigheden af initiativer til beskyttelse af miljøet, og det må vi gøre brug af. Jeg forstår derfor ikke, at SF umiddelbart afviser disse tanker.

Regeringens lovforslag indeholder nogle administrative lempelser i forbindelse med kapitel 5-godkendelse af virksomheder. Jeg tænker her på rammegodkendelser og på, at en virksomhed kan få lov til at starte et byggeri, allerede når der foreligger en godkendt lokalplan. Disse forslag, der skal smidiggøre virksomhedernes forhold, er heller ikke med i SF's forslag.

Vi må naturligvis diskutere, om det er rimeligt, at offentlige myndigheder skal behandle småsager om ændringer i drift og lignende, som ikke betyder noget forureningsmæssigt. Og vi må diskutere, om ikke det er rimeligt, at man, når en lokalplan siger, at her må der ligge den og den virksomhed, også kan få tilladelse til at stikke spaden i jorden, inden man gennem miljøgodkendelsen får besked om, hvor meget der må komme ud af skorstenen. Det er jo virksomhedens egen risiko, om den vil løbe an på, at den får miljøgodkendelsen. Vi behøver vel ikke at være barnepigere.

Jeg kan også konstatere, at SF opretholder de formelle krav til sektorplanlægningen, som findes i den gældende lov. Som regeringen har redegjort for det, er det ikke tanken, at planlægningen skal afskaffes, men at det overlades til de decentrale myndigheder at afgøre, hvorledes denne skal tilrettelægges og udmøntes. I EF går vi ind for nærhedsprincippet. Skulle vi så ikke også gøre det i Danmark?

Jeg har noteret mig, at SF har et forslag om sikkerhedsstillelse. Det vil jeg gerne se nærmere på. Jeg vil dog gerne allerede nu spørge, i hvilke situationer SF forestiller sig at der bør stilles et sådant krav. I regeringens forslag opereres også med sikkerhedsstillelse, men på mere klart definerede områder, nemlig i forbindelse med deponeringsanlæg og bod i forbindelse med aftaler. Men lad os se på det.